

Огоҳиҳои Муовозӣ — Шумораи Се

*Қувватбахшии Паёмҳои Нубувватӣ: Раванди Пайдарпайи Санҷиши
Фариштагони Ваҳӣ*

Jeff Pippenger

2023-08-08

Мо мақолаи гузашта бо муайян кардани он анҷом додем, ки ҳар сеи фариштагони Ваҳӣ боби чордахум паёме дар дасти худ доранд. Фариштаи дуюм ва сеюм ҳамчун касоне муайян шудаанд, ки ҳангоми фуруд омадан бо паёми худ «тӯмор»-е ҳамроҳи худ доранд. Ҳар як фаришта намояндаи як паём аст, ва омадани ҳар як паём таъсире ба вучуд меоварад. Фариштаи аввал дар соли 1798 омад. Он паём мӯҳркушода шуд ва донише дар бораи доварии наздикшаванда афзоиш ёфт. Он афзоиши дониш ду гурӯҳи парастикунандагонро ба вучуд овард. Вақте ки фариштаи дуюм омад, паёми сукути протестантҳо мӯҳркушода шуд ва афзоиши дониш ба амал омад ва ду гурӯҳ ба вучуд оварда шуданд. Вақте ки паёми Нидои Нимашаб 22 октябри соли 1844 фаро расид, он дар ҷамъомади хаймавии Эксетер мӯҳркушода шуд ва афзоиши дониш ба амал омад ва ду гурӯҳи бокирагон ба вучуд оварда шуданд. Вақте ки фариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 омад, паёми фариштаи сеюм ва ҳамаи он чи онро намояндагӣ мекунад мӯҳркушода шуд ва афзоиши дониш ба амал омад ва ду гурӯҳ ба вучуд оварда шуданд.

Хусусияти дигариро, ки дар фариштагон метавон ёфт, ба қувватёбии паёмҳои фаришта вобаста аст. Паёми фариштаи дуюм, чунон ки мақолаи пешин нишон дод, бо паёми Нидои Нимашаб қувват ёфт, аммо Нидои Нимашабро на як фариштаи ягона, балки фариштагони бисёр намояндагӣ мекунанд. Таърихе, ки ба фариштаи дуюм ва Нидои Нимашаб мувофиқат мекард, нишон медиҳад, ки паёми фариштаи дуюм ҳангоме қувват ёфт, ки Нидои Нимашаб бо он ҳамроҳ гардид. Дар ҳамаи китоб ба мо гуфта мешавад:

«Ман фариштагонро дидам, ки дар осмон саросемавор ба ҳар сӯ мерафтанд. Онҳо ба замин фуруд меомаданд ва боз ба осмон сууд мекарданд, то барои амалӣ шудани рӯйдоде муҳиму бузург омодагӣ бинанд. Сипас ман фариштаи дигари пуриктидореро дидам, ки супориш гирифта буд ба замин фуруд ояд, овози худро бо фариштаи сеюм як созад ва ба паёми ӯ қуввату таъсир бахшад. Ба он фаришта қудрат ва ҷалоли азим ато карда шуд, ва ҳангоме ки ӯ фуруд меомад, замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Нуре, ки пешопеши ин фаришта мерафт ва аз паси ӯ меомад, ба ҳар ҷо нуфуз мекард, дар ҳоле ки ӯ бо тамоми қувват, бо овози баланд, нидо мекард ва мегуфт: Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо, ва паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид, ва қафаси ҳар мурғи нопоку нафратовар шудааст. Паёми сукути Бобил, чунон ки аз ҷониби фариштаи дуюм дода шуда буд, боз такрор мешавад, бо иловаи фасодҳое ки аз соли 1844 ба ин ҷониб ба калисоҳо ворид гардидаанд. Хидмати ин фаришта дар вақти муносиб оғоз меёбад ва ба кори охири бузурги паёми фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, дар ҳоле ки он ба як фарёди баланд вусъат меёбад. Ва қавми Худо дар ҳар ҷо омода мегарданд, то дар соати озмоише ки ба зудӣ бо он рӯ ба рӯ хоҳанд шуд, устувор биистанд. Ман нури бузургеро

дидам, ки бар онҳо қарор дошт, ва онҳо бо ин паём ҳамовоз шуданд ва паёми фариштаи сеюмро бо қудрати бузург ва бебокона эълон мекарданд.»

«Фариштагон фиристода шуданд, то ба он фариштаи қавӣ аз осмон мадад расонанд, ва ман овозхоеро шунидам, ки гӯё дар ҳама ҷо садо медоданд: Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нашавед ва аз балоҳои вай насиб наёбед; зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо бадихои вайро ба ёд овардааст. Ин паём гӯё замимае ба паёми сеюм буд ва ба он пайваст, чунон ки нидои нимашаб дар соли 1844 ба паёми фариштаи дуюм пайваст. Чалоли Худо бар муқаддасони пуртоқату мунтазир қарор дошт, ва онҳо бебокона охири оғоҳии ҷиддиро мерасониданд, сукути Бобилро эълон мекарданд ва қавми Худоро даъват менамуданд, ки аз вай берун оянд, то аз сарнавишти даҳшатноки вай раҳо ёбанд». *Spiritual Gifts*, volume 1, 193, 194.

Нидои нисфи шаб ба фариштаи дуюм ҳамроҳ шуд, ва фариштаи Ваҳӣ ҳаждаҳ ба фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад; ва ҳангоме ки ӯ ба фариштаи сеюм ҳамроҳ мегардад, ӯ ҳамроҳшавии Нидои нисфи шаб ва фариштаи дуюмро дар оғози Адвентизм такрор мекунад. Бар асоси ду шохид — фариштаи дуюм ва сеюм — ҳар паёми фаришта дорои паёми дуюмдараҷаест, ки ба он қудрат мебахшад. Ин ду шохид таълим медиҳанд, ки вақте паёми фариштаи аввал дар таърих зоҳир шуд, баъд аз он ҳатман бояд лаҳзае фаро мерасид, ки он паём ба воситаи як паёми дуюмдараҷа қувват мебардошт. Ин, албатта, нисбат ба фариштаи аввал низ рост буд. Дар банди аввали порчаи тӯлоние, ки мо ҳозир баён намудем, хоҳар Уайт ҳамон хусусиятҳоро ба фариштаи аввал нисбат медиҳад, ки Юҳанно ба фариштаи Ваҳӣ ҳаждаҳ нисбат медиҳад, вақте ки ӯ мегӯяд: «Ба ман гуфта шуд, ки рисолати ӯ ин буд, ки заминро бо ҷалоли худ мунаввар созад ва инсонро аз ғзаби ояндаи Худо оғоҳ намояд». Равшан аст, ки дар он порча вай ба фариштаи аввал ишора мекунад.

Паёми фариштаи якум дар соли 1798 расид, ва баъдтар, 11 августи соли 1840, вақте ки ҳукмронии усмонӣ поён ёфт, қувватманд гардонида шуд. Дар ҳамон вақт фариштаи қавӣ Ваҳӣ боби даҳум аз осмон фуруд омад ва як пой худро бар хушкӣ ва пой дигарашро бар баҳр гузошт. Ӯ қувватманд гардонидани фариштаи якумро ифода мекунад, ва маҳз ҳамин аст, ки кори фариштаи якумро ҳамчун ҳамон коре муайян месозад, ки кори фариштаи Ваҳӣ боби ҳаждаҳум аст. Ҳар ду бояд заминро бо ҷалоли худ равшан месохтанд, аммо фариштаи Ваҳӣ боби ҳаждаҳум ба фариштаи сеюм ҳамроҳ мешавад, ҳамон тавре ки Нидои Нимашаб ба фариштаи дуюм ҳамроҳ шуд ва ҳамон тавре ки фариштае, ки дар Ваҳӣ боби даҳум фуруд омад, ба фариштаи якум ҳамроҳ шуд.

Пас, вақте ки фариштаи аввал омад, паёме кушода шуд, ки ду синфи парастандагонро ба вучуд овард. Вақте ки паёми фариштаи аввал бо қудрати фариштаи Ваҳӣ даҳум тақвият ёфт, ӯ дар дасти худ китобчае дошт, ки ба Юҳанно амр кард онро бихӯрад, ва ин муайян месозад, ки ӯ паёме овард, онро кушод ва он ду синфи парастандагонро ба вучуд овард. Вақте ки фариштаи дуюм, Нидои Нисфи Шаб, ва фариштаи сеюм омаданд, паёме кушода шуд, ки озмоиш кард ва ду синфи парастандагонро ба вучуд овард.

Порчае, ки мо ба он муроҷиат мекунем, бо муқоисаи таърихи Масеҳ бо таърихи миллериён таъкид менамояд, ки раванди пайдарпайи имтиҳон, ки дар таърихи миллериён ба амал омад,

ҳамчунин дар рӯзҳои Масеҳ низ ба амал омад, ки он поёни Исроили қадим буд. Агар раванди пайдарпайи имтиҳон дар оғози Исроили рӯзонӣ ва дар поёни Исроили қадим ба амал омада бошад, пас дар поёни Исроили рӯзонӣ низ раванди пайдарпайи имтиҳон хоҳад буд, ҳамчунон ки дар оғози Исроили қадим буд.

Дар таърихи миллери ин панҷ кушода шудани мӯҳрхоро ифода менамояд, ки аз соли 1798 то 22 октябри соли 1844 ду гурӯҳи ибодаткунандагонро озмуд ва ба вучуд овард. Ин порча ба таври равшан таълим медиҳад, ки агар шумо дар як озмоиш ноком шавед, озмоиши баъдиро нахоҳед гузашт, зеро ҳатто кӯшиш ҳам нахоҳед кард. Ҳамчунин равшан аст, ки дар замони Масеҳ раванди озмоиш бо он анҷом меёбад, ки қавми аҳди пешин, ки баргузида шуда буданд, нисбат ба нақшаи наҷот дар зулмоти комил қарор доранд. Дониёл ва Юҳанно намояндаи онҳое мебошанд, ки ба овози пушти сарашон гӯш медиҳанд, онҳое ки аз миёни як раванди пешравандаи озмоиш гузаштаанд, ки таҳқиқи шахсии ҳар як ҳақиқати навро, ки мӯҳраш кушода мешуд, талаб мекард.

Китобҳои Дониёл ва Ваҳй як китобанд, ва Дониёл ва Юҳанно ду шохиди ҳамон як китоб мебошанд. Як шохид ибтидои китоб аст, ва шохиди дигар анҷоми китоб. Ҳар ду шохид ба таври рамзӣ марғ ва эҳёро аз сар гузарониданд; яке аз ҷониби салтанати Модо-Форс таъкиб карда шуд, (ки намунаи Иёлотҳои Муттаҳида мебошад) ва дигаре аз ҷониби Рум, (ки намунаи папагӣ мебошад), таъкиб карда шуд. Юҳанно таъкиб мешавад, зеро ӯ нигоҳдорандаи шанбе аст, ки ин бо Дониёл мувофиқат дорад, ки барои саркашӣ аз тағйир додани амалҳои ибодатии худ таъкиб карда мешуд. Онҳо якҷоя онҳоеро намояндагӣ мекунанд, ки дар охири ҷаҳон барои саркашӣ аз пазируфтани ибодати рӯзи якшанбе ба ҷойи шанбеи рӯзи ҳафтум таъкиб мешаванд.

Онҳое ки ба воситаи Дониёл ва Юҳанно намояндагӣ шудаанд, ҳамон касоне будаанд ё хоҳанд буд, ки мӯҳр зада мешаванд; зеро вақте ки Дониёл барои итоат накардан ба «фармони» подшоҳ ба хонаи шерон андохта шуд, подшоҳ сангро мӯҳр зад, то ки мақсад дигар карда нашавад. Дониёл барои абадиёт мӯҳр зада шуд, зеро ҳам фармони подшоҳ ва ҳам қудрати мӯҳри ӯ, мувофиқи қонунҳои Модиян ва Форсҳо, тағйир дода намешуд. Мӯҳри подшоҳ бар санге гузошта шуд ва дар баста шуд. Дар вақти қонуни якшанбе дар баста мешавад, ва ҳеҷ кас наметавонад он дарро боз кунад, ҳамон тавре ки дар 22 октябри соли 1844 дар баста шуд. Ин танҳо як намунаи содае буд аз аҳамияти он ки на танҳо воқеаҳои нубувватиро, ки дар як нубувват баён шудаанд, ба назар гирем, балки ҳамчунин аҳамияти татбиқ кардани ҳолатҳои гирду атрофи пайғамбарро, вақте ки ӯ дар дохили ҳикоя тасвир шудааст.

Аммо ин ҳамчунин намунае аз қудрати он аст, ки ибтидо (китоби Дониёл) ва анҷом (китоби Ваҳй)-ро якҷо ҳамчун ду шохиди як пешгӯии ягона баррасӣ намоем, зеро барои собит сохтани як ҳақиқати Китоби Муқаддас ду шохид лозим аст. Ҳам рӯйдодҳои пешгӯишуда ва ҳам тасвири фаъолияти анбиё дар иртибот бо он пешгӯӣ ҳар ду илҳомёфта мебошанд.

Ҳамаи Навиштаҷот бо илҳами Худо дода шудааст ва барои таълим, барои сарзаниш, барои ислоҳ, барои тарбия дар адолат судманд аст, то ки одами Худо комил гардад ва

барои ҳар амали нек ба таври комил муҳайё бошад. 2 Тимотиюс 3:16, 17.

Агар воқеаҳои пешгӯишудаи Китоби Муқаддас анҷоми ҷаҳонро ба тасвир меоранд, пас тасвири пайғамбар ва муҳити ӯ дар он ҳангом, ки вай пешгӯиро қабул мекунад ва дар бораи он шаҳодат медиҳад, низ тасвири анҷоми ҷаҳон аст. Бинобар ин, вақте ки муҳит ва ғайолияти пайғамбар ба таври нубувватӣ ба тасвир оварда мешаванд, ҳуди пайғамбар тасвири қавми Худо дар охири ҷаҳон мебошад. Бо дарназардошти ин ғаймиш, вақте ки мо хатти пешгӯии Илёси Малокиро бо хатҳои Ваҳй 14 ва 18 якҷо меорем, ҳамаи онҳо дар бораи таърихи паёми ниҳони ҳушдор шаҳодат медиҳанд, аммо шаҳодати онҳо дучиҳата аст.

Паём аз воқеаҳои пешгӯишудае иборат аст, ки берун аз қавми Худо мебошанд, ва шаҳодати дуввумдараҷа аз таҷрибаи пайғамбар ҳангоми қабул кардан ва эълон намудани паём иборат аст. Мафҳуми нубувватӣ дар бораи ду хатти нубувватӣ, ки зоҳирӣ ва ботинии ҳамагон як таърихро намоёндагӣ мекунанд, аз ҷониби пешвоёни нахустини адвентизм шинохта шуд ва дар сабти оммавӣ ҷой дода шуд. Ба назари ман, намунаи классикии ин татбиқ аз ҷониби пешвоён он аст, ки онҳо муайян мекунанд, ки ҳафт калисои Ваҳй ва ҳафт мӯҳри Ваҳй таъриҳои мувозӣ мебошанд, ки таърихи ботинӣ ва зоҳирии калисоро муайян месозанд. Мӯҳрҳои таърихи зоҳириро намоёндагӣ мекунанд, калисоҳо — ботиниро.

Паёми Илёсӣ, ки дар Малокӣ омадааст, ва бобҳои чордахуми ҳаждаҳуми Ваҳй ҳамагон як паёми ниҳони ҳушдордиҳандаро муайян мекунанд, ки дар боби аввали Ваҳй низ ҳамчун «Ваҳии Исои Масеҳ» ном бурда шудааст. Дар боби аввал Худои Падар ин паёмро ба Масеҳ дод, ва ӯ онро ба Ҷабраил дод, ва ӯ онро ба Юҳанно дод, ва Юҳанно онро ба калисоҳо фиристод. Паёми Илёс, инчунин паёмҳое, ки дар бобҳои якум, чордахум ва ҳаждаҳуми Ваҳй муаррифӣ шудаанд, айнан як паём мебошанд.

Ва арвоҳи анбиё ба анбиё мутеъ мебошанд. Зеро Худо муаллифи бетартибӣ нест, балки сулҳ аст, чунон ки дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон. 1 Қўринтиён 14:32, 33.

Ин ҳамеша ҳамагон як паём аст, зеро «анбиё ба анбиё тобеъанд». Калимае, ки дар ин оятҳо ба «тобеъанд» тарҷума шудааст, чунин маъно дорад: «тобеъ кардан; ба таври бозгаштӣ итоат намудан: — таҳти итоат будан (итоаткор будан), зеро тасарруф гузоштан, мутеъ сохтан, (будан, гардонидан) тобеъ (ба, назди), дар итоат (ба, зеро) будан, ҳудро таслим кардан». Ҳамаи анбиё бо якдигар мувофиқанд ва ба якдигар тобеъ мебошанд; вагарна паёме, ки додаанд, сардарғумӣ ба вучуд меовард.

Ҳамаи тасвирҳои нубуввати паёми ҳушдори ниҳой ҳамагон як паёмро ифода мекунанд. Ин тарҳи Худованд аст, ки онҳое, ки дар масали даҳ бокира «хирадмандон» шумурда мешаванд, ва низ ҳамагонҳое мебошанд, ки ҳангоми кушода шудани китоби Дониёл бо «афзоиши дониш» «мефаҳманд», — иродаи Худованд чунин аст, ки «хирадмандон» паёми махсусро ҳангоми кушода шудани он бишносанд. Ин шинохт ба воситаи татбиқи усули омӯзиши Китоби Муқаддас, ки ҳуди Китоби Муқаддас онро ба таври махсус муайян мекунад, ба амал меояд. Ин усул, мувофиқи Ишаё бисту ҳашт, тавассути раванди ба ҳам овардани хатҳои гуногуни нубувватӣ, ки ба як мавзӯи Китоби Муқаддас дахл доранд, ва ба якдигар ба таври мувозӣ муқобил гузоштани онҳо, иҷро мегардад, то воқеаҳои дурусти

нубувватӣ муайян карда шаванд.

Аз шумо сабру таҳаммул хоҳиш менамоям, зеро мо ин мақоларо дар ҳамин ҷо ба поён мерасонем ва ин андешаҳоро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.